

Na Jergymu je vážně skvěle,
většina lidí to netuší,
pokud sem nechceš, tak si tebe,
od kopýtek až po uši.

Školní hřiště je zasněžené,
každý by tam někdy chtěl,
tvé šance jsou zatracené,
právě teď by ses učit měl.

Když nebudeš číst knížky,
spadne na tebe šutr z velké výšky,
udělá ti to bouli na hlavě
a bude po zábavě.

Matika, matika,
to se mě netýká,
kdybych uměla počítat,
nemusela bych si pětku vyčítat.

Máme velký ateliér,
je to hezký interiér,
kreslíme tam obrázky,
kreslíme je bez lásky,
moc talentu nemáme,
jedničku snad získáme.

(E. Krausová, K. Horáčková, sek)

Úvodník

Přeji si vidět padat hvězdu!
Neb ta prý plní přání.
Ať psané SLOVO nezanikne.
Ať baví VÁS to stále číst.
Ať v novém roce chcete s NÁMI
písmenky plnit tento LIST.

REŽ

Futuristická báseň

+ - + - pes běžet
+ - + - les ležet
- + - + hořet les
- + - + hořet pes

P. Erben, S. Pleštil, A. Nováková, 3.B

(obr. O.V.)

Kvantová solifluktuace aneb Best of baby Dady

J.H.

Igor byl 80letý senior CD, ano čtete správně, byl cédéčko, na kterém jsou nahrány hity od Dády Patrasové. Jeho vzezření působí, jako když vidíš vojáka, který se vrací z Vietnamu bez jedné nohy a 5 prstů na ruce. Zadní strana byla tak poškrábaná, že při přehrání zněla Dáda jako světový rapper/DJ. Nápis “Hity Dády Patrasové” byl přechráněn liháčem a pod to napsal: **Best of baby Dady**”.

Arnold byl o něco starší než Igor, ale co se týče stavu, tak na tom byl spíše hůř. Totiž, když jste žárovka bez wolframového vlákna, jste maximálně tak nějaký maskot, který provází v nějakém animáku o vědě pro děti. Skleněná baňka byla na jednom místě křuplá, protože jednou zakopl o takový to vyvýšení, když přecházíte přes přechod.

To jednou, když byl Igor na smrtelné loži a zbývaly mu poslední hodiny života a u jeho postele stál jeho nejlepší kámoš Arnold, zvolal: „Arnolde, mám poslední prosbu”. „Povídej, určitě to splním”, Igor si odkašlal „Mohl bys mi prosím posvítit?”

a začal se hrozně smát. „Hahaha, moc vtipný” odvětil Arnold. Křup, křup ozvalo se odněkud, „slyšel jsi to? „řekla žárovka, „jo, to byly asi moje klouby, už nejsem nejmladší”. Křupání se ozvalo znovu, ale mnohem hlasitěji. Šlo to ze skříně v rohu pokoje nemocnice. Arnold se pomalu blížil ke skříně, když byl skoro u ní, začalo se ze skříně vylévat černá tekutina s bílými tečkami. Trošku sebou škubl ze strachu, ale vzal všechnu svoji odvahu a dál šel ke skříně. Tekutina sahala po kotníky, když otevíral skříně. Bylo to divné, hodně divné, vypadalo to živě, ale známky života to nevykazovalo. Všechno světlo pohlcovalo, ale stejně bylo chladné. „Co tam je?” naléhal Igor na něj. Najednou to vzlétlo a vletělo to doprostřed pokoje. (pokr.)

Temný rytíř

Strach je jak prach,
je všude, však byl a bude,
co nám pak zbude,
bez prachovky či hadru,
v kufru stovky chodíme v kvádru,
jistota se rovná úplnému dnu,
prázdnota stává se bez snu,
ticho a ohnutý hřbet,
na pokyn ocasem vrtět,
hlasem mlčet,
žalem brečet,
hluše křičet,
temný rytíř povstal,
světlý vějíř smazal,
zapálil olympijskou pochodeň,
změnil lidskou beznaděj v oheň,
vidělo ji jenom pár desítek,
avšak znalo ji pár stovek,
otvírám kolek,
já mladý pacholek,
vůně nových doutníků,
značka starých pamětníků,
moderní revoluce,
v domnění evoluce,
nádherná krabice,
zachovalá čepice,
nejsme opice,
a nikdy jsme nebyli,

rozumu jsme nabyli,
miliony zabili,
civilizace rozbili,
chodníky poblili,
vodníky zneuctili,
vědci se mýlili,
prachy jim chyběli,
chyťte se za ruce,
do víru revoluce,
poslouchejte a sledujte,
velice pozorně,
čas je drahá komodita,
ten temný rytíř ji nemrhal,
svou světlou naději předal,
já se do světa vydal,
tahle věta zakončuje,
můj klidný kouř,
moje mise pokračuje,
tenhle konec překračuje,
normový rámeček přesahuje,
je mi smutno ze současnosti,
veselím se ale nad budoucností,
ten temný rytíř bude navždy neznámý,
jeho čin však všechny omámí,
jeho identita důležitá není,
nejvíc důležité je jeho poslání,
vytvářím jeho pokračování,
na mně je i samotné dokončení.

White Tape

DESATERO JERGYMU

1. Kromě nezbytného učení ve Vaší tašce také doporučujeme mít: polštář, příruční eskalátor do kapsy a plynovou masku (projít se kolem učebny chemie není zrovna velká radost).
2. Jestliže chcete vidět školu v plamenech, vyžádejte si našeho „divocha“ (3. patro, vpravo, kabinet zeměpisu).
3. Pokud se v naší škole nevyznáte, doporučujeme si stáhnout GPS nebo zakoupit mapu školy.
4. Když se chcete dopravovat do školy autobusem č. 17, představte si nejprve sebe jako sardinku v konzervě. Následně vstupte - nebude to pro Vás takový šok.
5. Doporučujeme nosit měřič tepové frekvence pro případné selhání srdečních funkcí při testech (tep 160 za minutu bývá občas trochu moc).
6. Budete se divit, ale okurkový džus není toxický, opakujeme, není toxický (i tak vřele nedoporučujeme).
7. Při obědě si tašku odkládejte na taktická místa (jestli tedy nechcete ztratit 3 hodiny svého života jejím hledáním).
8. Největší procento mozkové kapacity Vám na Jergymu zabere přehled o veškerém suplování, které se ovšem každou přestávku mění.
9. Šatní skříňky mají skvělou kvalitu (s výjimkou jejich dvířek, stěn, podlahy, zámku a vnitřního vybavení).
10. Jestliže jste v posluchárně a vyučující chemie Vám ukazuje nějaký pokus v digestoři, nechávejte zavřená okna (tedy pokud nechcete být odsávanými plyny při otrávení nebo uspání – funguje zde efekt bumerangu).

D. Vedral, M. Vencl, O. Jirásek, M. Uhlíř (sek)

Blátivé Vánoce

Večer nasněžilo – všude bylo bílo
Však další den mě velice překvapilo
Když jsem pak ráno na Štědrý den
Otevřel dveře a vyšel ven

Všude byla břečka a také bláto
Jít ven? To nestálo za to
Koulovat se blátem místo sněhu?
To si představit nedovedu

Místo sněhuláků – bláfuláci
Jen na ně sedali nějakí ptáci Černí –
vrány, co já vím
Tak jsem si sedl ke dveřím

Sedl a přemýšlel co udělat
Zda se mám s dětmi koulovat
Nebo jít na zahradu a sám tam
být
A blátivé iglů postavit

Zvítězil ve mně zdravý rozum
Běžel jsem domů ke stolu
Ať si třeba bankovky sněží
Hlavně, že jsme všichni spolu

J. Vohralíková, prima

Báseň Jergym

V naší škole nejlososovitější
máme kantýnu nejluxusnější.
Kup si dobré arizonky
než ti je někdo vyfoukne
nevědomky.

Když tě primán předběhne
dej mu a zakopej ho do země.
Než si však v kantýně koupíš
rohlíčky
zkontroluj si, jestli nemáš
zkažené stoličky.
Milá paní obslouží tě
budeš jako prase v žitě.

V naší školní jídelně,
Bohouš chutná výborně.
Když máš monte od maminky,
vem si radši dvoje plínky.
A když si dáš šunkafleky,
mysli na budoucí špeky.

Podhorná, Vozková, Kašparová, Svobodová, Martanová (sec)

Moje milá rodino,

jak už jste si asi všimli, utekla jsem z domu. S největší pravděpodobností se ptáte proč, nebojte se, všechno vám vysvětlím.

Abych vás tolik nenapínala, důvod vám prozradím jako první. Je to jednoduché- potřebovala jsem *svobodu*. Neberte si to nijak osobně, já si hrozně moc vážím toho, co pro mě děláte. Jídlo je dobré a terárium, co jste mi pořídili, mám moc ráda. Sice by se už hodilo o něco větší a taky nějaké jiné vybavení, protože mě to staré už omrzelo, ale svůj účel stále plní. Procházky po bytě jsou zábavné, ale když mě nikdy nemůžete pustit do ložnice a zbytek bytu znám tak dobře, že bych ho prolezla i tak to celkem omrzí. Ještě k tomu jste všechny moje „schovky“ už prokoukli, a když mě pokaždé hned najdete, není to taková legrace. Všechno doma už znám a připadalo mi to všední, tak jsem se zkrátka vydala na výlet.

Nějak jste mě zapomněli informovat o tom, že venku panuje zima, která mě nemile překvapila už ve dveřích. Přesto jsem se nevzdala a pokračovala. Na chodníku to pěkně klouže, škrábat se do kopce mě vysiluje. Nepříjemné je, že pokaždé, když se blížím k horizontu, nohy mi podklouznou, zavřu oči a přede mnou je další kopec. Vážně jsem netušila, že tady venku jsou jenom samé vrcholy. Z těla mi vyprchává poslední teplo, které mi daly lampy v teráriu, a dochází mi síly.

Nevím, jak daleko jsem došla, ale šla jsem vždy jenom za nosem, tak vás moc prosím, přijďte si pro mě. Mrzí mě, že jsem vám utekla a teď už vím, že doma je nejlíp.

Prosím, pospěšte si. Těším se na vás a na teplo mého terária.

Vaše Želva Casiopea

Milý páníčku,

neptejte se jak, ale za tu dobu, co s Vámi bydlím, jsem se dokázal naučit psanou i mluvenou verzi Vašeho jazyka. Mluvit se mi však moc nedaří, tak Vám alespoň napíšu tento stručný dopis o kladech a záporech života s Vámi.

Začnu stížnostmi. Asi největší problém mi dělá kočka, nechápu, jak mohlo

pelíšku

jídlo, vždy se pak přede mnou napařuje jako nějaká královna a utahuje si ze všeho možného. Také mi není jasné, proč ji necháte chodit ven samotnou a mě vždycky táhnete na tom hnusném provazu, který mi ani nedovolíte překousnout. Další stížnost je jídlo, je velmi neslušné mi nasypat granule a pak si sám dát nějaký steak nebo kuřecí plátek. Jak by asi bylo Vám, kdyby to bylo naopak?

Abych nebyl jen negativní, jsou i věci, za které jsem moc rád. Třeba to, že se mnou pravidelně chodíte do parku na krásné procházky, na které s sebou vždy vezmete i nějakého mého kamaráda z útulku. Nebo všechny ty hračky, které mi usnadňují dlouhé čekání na Vaš návrat z práce. Moc rád mám i to, že mě necháváte sedět na pohovce a užívat si s Vámi televizní programy a když máte obzvlášť dobrou náladu, tak mě necháte s Vámi i spát.

Za to všechno jsem moc rád a ještě jednou děkuji, že jste si mě tenkrát pořídili.

Hodně zdraví a štěstí

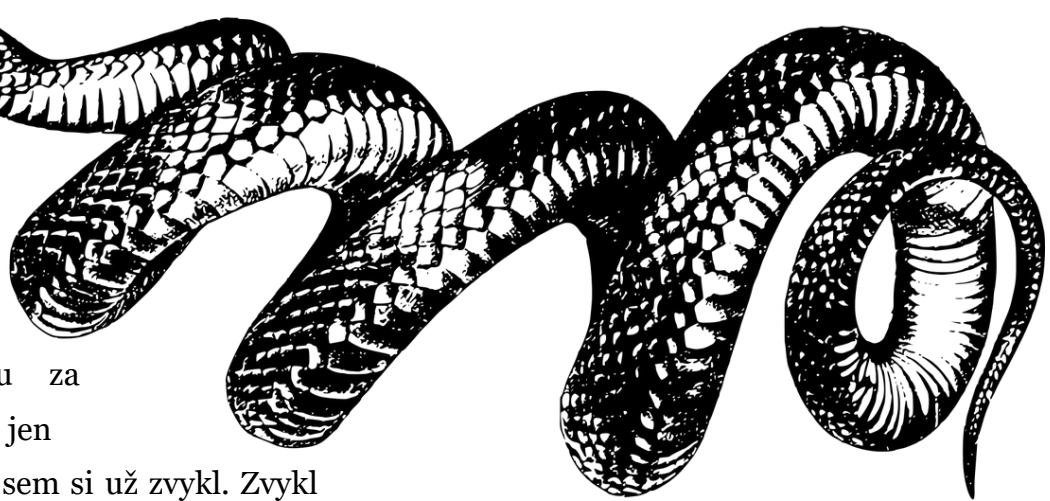
Vás
napadnout,
že se budeme
mít s tou zrůdou
rádi, ale opravdu
tomu tak není.
Pořád se mi
vtírá do
nebo mi krade

Váš Rex

Můj milý páníčku,

tento dopis ti píšu proto, abys věděl, že o tobě vím. I když celé dny ležím a spím, pořád tě jedním okem sleduji. Ty si mě ale moc nevšímáš. Když procházíš kolem a všimneš si mě, řekneš jen: „Už zase spí,“ a jdeš zase pryč. Nejvíc si mě všímá takové černé chlupaté zvíře, ty mu říkáš kocour. Ten často sedával před mým teráriem a díval se na mě. Vydržel to i celé hodiny, ale teď už ho spící had také nezajímá.

Často
na mě
zapomínáš
úplně. Na
jídlo jednou za
měsíc, a to jen
malou myš, jsem si už zvykl. Zvykl

jsem si i na to, že moji myš půjčuješ na hraní kocourovi. Vždy, když mu ji dáš, se bojím, že ji zakousne a sní mi ji. Co vlastně jí ten tvůj kocour, když nezvládne zakousnout ani myš? A proč se o kocoura zajímáš víc než o mě? Protože se pohybuje víc než já. A ty se divíš? Jestli chceš, abych se víc pohyboval, dávej mi častěji najíst.

Další důvod, proč se málo hýbu, je to, že jsem celý život zavřený v teráriu, které je skoro o metr kratší než já. I otočit se v něm není snadné. Jestli chceš vědět, jak se cítím, přijď si to někdy na chvíli vyměnit! Také bych vždy, když se proplazím kolem, zasyčel: „Už zase spí.“ Ale kdybys byl hodný, dával bych ti myš každý druhý týden.

Napsal jsem ti proto, abys věděl, že, i když vypadám, že pořád jen spím, jsem rád, že s tebou bydlím a že se o mě staráš.

Tvůj Had